

Sygn. akt III C 1987/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, III Wydział Cywilny, w składzie następującym:

Przewodniczący:	Asesor sądowy Alicja Przybylska
Protokolant:	Stażysta Magdalena Jankowska-Macciocu

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2019 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S.

przeciwko A. S.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz pozwanej A. S. kwotę 107 zł (sto siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 1987/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 sierpnia 2017 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej A. S. kwoty 260 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu powódka wskazała, że jest zarządcą parkingu zlokalizowanego przy skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...) w S.. Prawa względem terenu, na którym znajduje się parking przynależą jej z racji zawarcia w dniu 6 listopada 2012 roku z Gminą M. S., umowy dzierżawy nieruchomości gruntowej nr S- (...), aneksowanej następnie w dniu 31 marca 2014 roku.

W dniu 28 stycznia 2016 roku pojazd pozwanej znajdował się na prywatnym parkingu powódki przy ul. (...) i ul. (...) w S., co zostało zarejestrowane przez znajdujący się na parkingu monitoring. Zgodnie z Regulaminem parkingu, parkowanie możliwe jest jedynie dla klientów sklepu (...) i osób posiadających zgodę (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S.. Przy wjeździe na parking umieszczona została tablica zawierająca wyciąg z regulaminu parkingu prywatnego, zatem pozwana mogła się z nim zapoznać. Powódka wskazała, że na tablicy zostało wyraźnie wskazane, że: „parking jest parkingiem płatnym, przy czym za pierwsze 40 minut korzystania z parkingu od klientów sklepu nie pobiera się opłat. Zaś w przypadku przekroczenia tego czasu zostanie pobrana opłata w wysokości 200 złotych. Taką samą kwotą obciążona zostanie osoba korzystająca z parkingu, nie będąc do tego uprawnioną”. Strona powodowa podniosła, że pozwana nie posiadała zgody zarządcy, a postój jej pojazdu przekroczył 40 minut, za które nie pobiera się opłaty. W

związku z tym pozwana obciążona została opłatą w wysokości 200 złotych. W dniu 21 września 2016 roku wysłane zostało do pozwanej wezwanie do zapłaty obejmujące dochodzoną pozwem kwotę – 260 złotych. Na sumę tą składały się: zapłata należności na rzecz zarządcy parkingu, koszty opłaty za udostępnienie danych z (...), opłata skarbową i opłata pocztowa za usługę doręczenia wezwania. Powódka wskazała, że pozwana, na podstawie umowy leasingu korzystała z pojazdu, który w dniu 28 stycznia 2016 roku znajdował się na parkingu ul. (...) i ul. (...) w S.. Mimo wezwania pozwana nie uiściła kwoty dochodzonej pozwem.

W dniu 31 stycznia 2018 roku Starszy referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana wniosła sprzeciw, w którym zaskarżyła nakaz zapłaty w całości i wniosła o oddalenie powództwa. Strona pozwana podniosła zarzuty braku legitymacji biernej po stronie pozwanej, niewykazania roszczenia co do zasady, nieobowiązania regulaminu przywołanego przez powódkę, niewykazania roszczenia co do wysokości oraz nieważności zapisów regulaminu dotyczących obciążenia opłatą w wysokości 200 zł. Pełnomocnik pozwanej wniosł o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła, że nigdy nie parkowała pojazdu na przedmiotowym parkingu i miejsce to nie jest jej znane. Wskazała, że z nagrania przedłożonego przez stronę powodową wynika, iż pojazd o numerze rejestracyjnym (...), nie był w dniu 28 stycznia 2016 roku użytkowany przez pozwaną, a z nagrania wynika, iż użytkownikiem przedmiotowego pojazdu był mężczyzna. Zgodnie z zapisem § 2 i 4 Regulaminu, korzystanie z parkingu poczytuje się za zawarcie umowy najmu, której stroną pozostają zarządca oraz korzystający z parkingu, korzystającym z parkingu jest natomiast faktyczny użytkownik miejsca postojowego. Pozwana zakwestionowała nagranie załączone do pozwu, jako poddane obróbce. Nadto w ocenie strony pozwanej powódka nie wykazała, że regulamin obowiązywał w dacie parkowania przedmiotowego pojazdu i że został on udostępniony wjeżdżającym do zapoznania się. Nadto zapisy regulaminu stanowiły karę umowną, zastrzeżoną na wypadek wykonania zobowiązania pieniężnego, co powoduje ich nieważność. Powódka nie wykazała roszczenia co do wysokości.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 listopada 2012 roku pomiędzy Gminą M. S. jako wdzierżawiającym, a (...) spółką akcyjną z siedzibą w S. jako dzierżawcą zawarta została umowa dzierżawy nieruchomości gruntowej o powierzchni 604 m², stanowiącej działkę nr (...) z obrębu 1040 S. Ś., położonej przy ul. (...), która nie posiada urzędzonej księgi wieczystej. Umowa ta została zwarta na czas nieoznaczony począwszy od dnia 1 listopada 2012 roku. Aneks nr (...) z dnia 31 marca 2014 roku strony wprowadziły do umowy zmiany w zakresie wysokości miesięcznego czynszu dzierżawnego.

Dowód :

- umowa dzierżawy z dnia 6 listopada 2012 roku, k. 11-14;
- aneks do umowy z dnia 31 marca 2014 roku, k. 15.

Na przedmiotowym terenie znajduje się parking prywatny. Zasady korzystania z tego parkingu określa regulamin. Przy wjeździe na parking znajduje się znak z literą P i napisem „Parking prywatny”; poniżej znajduje się prostokątna biała tablica z napisem o treści „Parkowanie za zgodą zarządcy – (...) S.A.”, zaś poniżej umieszczona jest biała tablica zawierająca „Wyciąg z Regulaminu parkingu prywatnego znajdującego się przy ul. (...) – ul. (...) w S.”, zawierający 10 punktów o następującej treści:

„1. Parking prywatny niestrzeżony i monitorowany. Przeznaczony wyłącznie dla klientów sklepu (...) i osób posiadających zgodę Zarządcy.

2. Pełny regulamin parkingu dostępny jest w siedzibie Zarządcy – Spółki (...) S.A. przy ul. (...) w S. lub na stronie internetowej (...)
3. Każdy użytkownik pojazdu, decydujący się na korzystanie z parkingu akceptuje postanowienia Regulaminu i zobowiązuje się do ich przestrzegania.
4. Parking jest czynny przez 24h, z czego dla klientów sklepu w godzinach jego otwarcia, a dla pozostałych osób posiadających zgodę Zarządcy cały czas.
5. Parking jest parkingiem płatnym. Za pierwsze 40 minut korzystania z miejsca parkingowego od klientów sklepu nie pobiera się opłat, po przekroczeniu tego czasu za korzystanie z miejsca parkingowego pobiera się opłatę w wysokości 200,00 zł/doba (słownie: dwieście złotych). Od osób korzystających za zgodą Zarządcy również pobiera się opłatę w wysokości 200,00 zł /miesiąc.
6. Za uchybienia w zasadach korzystania z parkingu Zarządca obciąży osobę, która się tego dopuści, opłatą w wysokości 200,00 zł/doba.
7. Miejscem, w którym uiszcza się kwoty z pkt. 5 i 6 oraz uzyskuje zgodę Zarządcy na postój (w przypadku osób innych niż klienci sklepu) jest siedziba Zarządcy.
8. Korzystający z parkingu zobowiązani są do parkowania pojazdów wyłącznie w wyznaczonych miejscach. Zabrania się korzystania z miejsc parkingowych przypisanych dla korzystających za zgodą Zarządcy (punkt 2).
9. Zarządca nie w ponosi odpowiedzialności za pojazdy, ich wyposażenie i inne mienie korzystających z parkingu a pozostawionych na jego terenie.
10. Korzystający z parkingu odpowiada za wszelkie szkody wyrządzone przez siebie samego i osoby pozostające pod jego opieką. Korzystający z parkingu zobowiązany jest do niezwłocznego poinformowania Zarządcy o powstałej szkodzie.”

Regulamin ten obowiązywał w dniu 28 stycznia 2016 roku, a przy wjeździe na parking znajdowały się w/w znak i tablica informacyjna.

Dowód :

- fotografia, k. 19, 20.

W § 2 ust. 1 i 2 regulaminu parkingu postanowiono, że korzystanie z niego poczytuje się za zawarcie umowy najmu miejsca parkingowego, której stroną pozostaje zarządca oraz korzystający z parkingu na zasadach określonych przepisami Kodeksu Cywilnego, zaś umowa najmu zostaje zawarta z chwilą wjazdu użytkownika na teren parkingu, a kończy się z chwilą wyjazdu z terenu parkingu. W świetle § 3 ust. 2 regulaminu wskazano, że parking jest parkingiem płatnym, za pierwsze 40 minut korzystania z miejsca parkingowego od klientów sklepu nie pobiera się opłat, po przekroczeniu tego czasu pobiera się opłatę w wysokości 200 złotych za każdą rozpoczętą dobę. Stosownie do § 3 ust. 4 regulaminu w razie uchybienia zasadom wskazanym w regulaminie, zarządca obciąży korzystającego z parkingu opłatą w wysokości 200 złotych za dobę. Taka sama wysokość kwoty przewidziana jest z tytułu bezumownego korzystania z miejsca parkingowego – niezależnie od czasu trwania postoju. W § 4 pkt 1 regulaminu wskazano, że użyte w nim określenie „korzystający z parkingu” oznacza faktycznego użytkownika miejsca parkingowego będącego osobą posiadającą zgodę zarządcy parkingu lub klienta sklepu, a w pkt 2, iż zarządcą jest powód – (...) S.A. z siedzibą w S..

Dowód :

- regulamin parkingu prywatnego, k. 16-18.

Samochód marki O., o numerze rejestracyjnym (...) stanowił własność (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S.. Na podstawie umowy leasingu z pojazdu tego korzystała A. S., prowadząca działalność pod nazwą E. A. S..

Niesporne, a nadto dowód:

- informacja z (...), k. 22,

- pismo z dnia 1 września 2016 roku, k. 23,

- informacja z (...), k. 24.

W dniu 28 stycznia 2016 roku pojazd marki O., o numerze rejestracyjnym (...) zaparkowany został na prywatnym parkingu przy ul. (...) – ul. (...) w S.. Samochód ten użytkował mężczyzna.

Dowód :

- nagranie, k. 29, 70.

W dniu 1 czerwca 2016 roku pełnomocnik powódki w osobie radcy prawnego W. S. zwrócił się do (...) o udzielenie informacji odnośnie właściciela pojazdu marki O. o nr rej. (...), w związku z jego postojem na parkingu. Za udzielenie przedmiotowych informacji (...) S. A. z siedzibą w S. uiszcza opłatę w kwocie 30,40 złotych. Informacja z (...) została udzielona pismem z dnia 2 sierpnia 2016 roku. Uiszczono także kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Dowód :

- informacja z (...), k. 22,

- potwierdzenia transakcji, k. 25,26.

Pismem z dnia 21 września 2016 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. wezwała A. S. do zapłaty kwoty 260 złotych, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. W piśmie tym wskazano, że na w/w sumę składają się: kwota 200 zł tytułem opłaty za postój, kwota 30,40 zł tytułem opłaty za udostępnienie danych z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz 12,60 zł tytułem zwrotu opłaty pocztowej w związku z koniecznością wysłania dwóch wezwań do zapłaty i zapytania do (...)u. Wezwane do zapłaty z dnia 21 września 2016 roku zostało wysłane pocztą.

Dowód :

- wezwanie do zapłaty, k. 21.

Pismem z dnia 3 października 2016 roku pełnomocnik pozwanej – adw. M. P. odpowiedział na wezwanie do zapłaty. Wskazał, że A. S. kwestionuje roszczenie spółki i odmawia zapłaty żądanej kwoty. Podniósł, że pozwana nigdy nie parkowała pojazdu na przedmiotowym parkingu. Zaznaczył, że nie jest ona jedynym użytkownikiem pojazdu, a pomimo usilnych starań, nie zdołała ustalić, kto mógł prowadzić pojazd w dniu 28 stycznia 2016 roku.

Dowód :

- pismo z dnia 3 października 2016 roku, k. 40.

Pismem z dnia 29 listopada 2018 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. wezwała pozwaną A. S. do wskazania osoby trzeciej faktycznie użytkującej pojazd w dniu 28 stycznia 2016 roku, oświadczając iż w przypadku gdy wskaże ona tą osobę, wówczas powódka gotowa jest do wycofania powództwa.

Dowód :

- pismo z dnia 29 listopada 2018 roku, k. 75.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Niniejszym pozwem powódka dochodziła od pozwanej zapłaty należności za postój na prywatnym parkingu powódki w dniu 28 stycznia 2016 roku.

Podstawę prawną powództwa stanowił przepis art. 659 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas nieoznaczony lub oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Wskazać bowiem należało, że zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 regulaminu przedmiotowego parkingu, korzystanie z niego poczytuje się za zawarcie umowy najmu miejsca parkingowego, której stroną pozostaje powódka oraz korzystający z parkingu, zaś umowa zostaje zawarta z chwilą wjazdu użytkownika na teren parkingu, a kończy się z chwilą wyjazdu z terenu parkingu. Za osobę korzystającą z parkingu w świetle § 4 pkt. 1 regulaminu upatruje się – faktycznego użytkownika miejsca parkingowego, będącego osobą posiadającą zgodę zarządcy parkingu lub klienta sklepu. W świetle § 3 ust. 2 regulaminu, parking jest parkingiem płatnym, za pierwsze 40 minut korzystania z miejsca parkingowego dla klientów sklepu nie pobiera się opłat, po przekroczeniu tego czasu – pobiera się opłatę w wysokości 200 złotych za każdą rozpoczętą dobę. Stosownie do § 3 ust. 4 regulaminu w razie uchybienia zasadom wskazanym w regulaminie, powód obciąży korzystającego z parkingu opłatą w wysokości 200 złotych za dobę.

Mając na względzie podstawę żądania pozwu oraz zasady rozkładu ciężaru dowodu w postępowaniu cywilnym, zgodnie z którymi obowiązek przedstawienia dowodów, w myśl przepisu art. 3 k.p.c., spoczywa na stronach, zaś ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) wskazać należy, że na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania, że to A. S. była w dniu 28 stycznia 2016 roku faktycznym użytkownikiem miejsca parkingowego położonego na parkingu prywatnym, którego powódka była zarządcą.

Dla wykazania w/w okoliczności powódka przedłożyła nagranie z dnia 28 stycznia 2016 roku. Z zapisu tego wynikało, że istotnie w tym dniu na miejscu parkingowym, położonym na parkingu w S., przy ul. (...) i ul. (...) w S., stał zaparkowany samochód marki O. o numerze rejestracyjnym (...). Z nagrania tego wynika także, iż użytkownikiem pojazdu był w tym dniu mężczyzna. W związku z tym pozwana A. S. nie mogła zostać uznana za faktycznego użytkownika miejsca parkingowego, o którym mowa w § 4 R.. Z treści tego zapisu wynika bowiem, że stroną umowy najmu miejsca parkingowego, zobowiązaną do zapłaty opłaty po przekroczeniu 40 minut postoju, jest osoba faktycznie korzystająca z parkingu, użytkująca w danym momencie pojazd – niekoniecznie jego właściciel, bądź leasingobiorca. Podkreślenia wymagało, iż żaden z zapisów załączonego do pozwu regulaminu korzystania z parkingu powódki nie nakładał obowiązku uiszczenia opłaty na osobę tylko z tego tytułu, że przysługuje jej określony tytuł prawny do pojazdu lub że jest jego posiadaczem. Powyższe oznaczało, iż odpowiedzialność za korzystanie z parkingu lub za naruszenie zasad korzystania z parkingu ponosi jedynie ten, kto faktycznie wjechał na teren parkingu i zawarł umowę najmu z powodem, bądź ten, kto faktycznie bezumownie korzystał z parkingu. Powódka powinna zatem wykazać, że to A. S. była faktycznym użytkownikiem miejsca parkingowego.

Strona powodowa mogła dokonać weryfikacji zapisu nagrania już przed wytoczeniem niniejszego powództwa. Powódka powinna wytoczyć powództwo przeciwko faktycznemu użytkownikowi miejsca parkingowego, co jak wynikało z materiałów zgromadzonych w toku niniejszego postępowania, nie miało miejsca. W ocenie Sądu dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy bez znaczenia pozostawała okoliczność, iż A. S. nie wskazała stronie powodowej danych osoby, która w dniu 28 stycznia 2016 roku użytkowała przedmiotowy pojazd. Roszczenie swoje strona powodowa wywodziła z faktu zawarcia umowy najmu między nią, a korzystającym z parkingu, a tak ukształtowana

podstawa faktyczna i prawna powództwa wyznaczała zakres rozpoznania i rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Sąd, stosownie do treści przepisu art. 321 k.p.c., nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Pozwana natomiast korzystającym z parkingu nie była. Zaznaczenia wymagało, że okoliczność tą zdawała się potwierdzać sama powódka. W piśmie z dnia 29 listopada 2018 roku wskazała bowiem, że złożyła oświadczenie o cofnięciu pozwu, pod warunkiem wskazania przez pozwaną osoby trzeciej, która faktycznie użytkowała pojazd w dniu 28 stycznia 2016 roku. Brak oświadczenia pozwanej nie mógł przerzucać na nią odpowiedzialności, która na mocy zapisów regulaminu obciążała faktycznego użytkownika miejsca postojowego. Strona powodowa celem ustalenia tych okoliczności winna skorzystać z innych instrumentów prawnych, a środkiem ku temu nie mogło być wytoczenie niniejszego powództwa. Wniosków tych nie mógł zmieniać fakt, iż pozwana nie stawiała się na termin rozprawy i nie wskazała osoby, która w dniu 28 stycznia 2016 roku była faktycznym użytkownikiem pojazdu. Z treści pisma z dnia 3 października 2016 roku wynikało bowiem, iż nie ustaliła ona danych w/w osoby.

W rezultacie uznać należało, iż powódka nie mogła również skutecznie żądać od pozwanej zwrotu kosztów uzyskania informacji z (...), opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz opłaty pocztowej, których dochodziła w niniejszym postępowaniu, jako że nie wykazała, aby pozwana była zobowiązana do zapłaty na jej rzecz należności, w związku z postojem jaki miał miejsce w dniu 28 stycznia 2016 roku.

W ocenie Sądu, z uwagi na zaprezentowane powyżej rozważania, nie było także potrzeby aby szczegółowo rozpoznawać i analizować dalsze zarzuty strony pozwanej. Zaznaczyć jedynie wymagało, iż Sąd przyjął, że w dniu 28 stycznia 2016 roku na parkingu będącym w Zarządzie powódki obowiązywał Regulamin, na który się ona powoływała. Na przedłożonych zdjęciach, widniała tablica informacyjna, która co prawda była widoczna jedynie tyłem, jednak w połączeniu z faktem iż w miejscu tym w dniu 28 stycznia 2016 roku funkcjonował monitoring oraz z zasadami logiki, pozwalało to na ustalenie faktu obowiązywania w tym czasie spornych zapisów i możliwości powzięcia wiedzy o nich przez użytkowników parkingu. Strona powodowa przedłożyła także dowód wezwania pozwanej do zapłaty przesyłką pocztową (k. 21), a także dowód uiszczenia kwoty 30,40 zł za udostępnienie danych z (...)u i 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa (k. 25-26) i w tym zakresie wykazała poniesione koszty. Kara przewidziana w § 3 Regulaminu w ocenie Sądu nie była natomiast zastrzeżeniem kary umownej (nie stanowiła naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania), a stanowiła ustalenie opłaty za korzystanie z miejsca parkingowego w określonych w regulaminie okolicznościach.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo, o czym orzekł w punkcie I. wyroku.

W punkcie II. wyroku Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 107 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Zgodnie z treścią art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te, zgodnie z treścią art. 98 § 3 k.p.c., składało się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej, którego wysokość ustalono na podstawie § 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W ocenie Sądu nakład pracy pełnomocnika jak również charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do wyjaśnienia sprawy i jej rozstrzygnięcia nie uzasadniały zasądzenia kosztów w kwocie przekraczającej minimalną stawkę wskazaną w w/w Rozporządzeniu. Ustawodawca określając wysokość stawek minimalnych za poszczególne czynności lub za udział w poszczególnych postępowaniach dokonał precyzyjnego rozważenia i uwzględnienia wszelkich okoliczności charakterystycznych dla danego typu spraw. Podejmowane przez pełnomocnika w toku procesu czynności takie jak: składanie pism procesowych, obecność na rozprawie należy uznać za wykonywanie normalnego zastępstwa w sprawach cywilnych i nie przesądza o szczególnym nakładzie pracy pełnomocnika. Również i charakter niniejszej sprawy nie uzasadniał przyjęcia odmiennych wniosków.